

CONVOCATÒRIA: MODEL 2025

CONVOCATORIA: MODELO 2025

ASSIGNATURA:

ASIGNATURA:

BAREM DE L'EXAMEN:

BAREMO DEL EXAMEN:

TEXT

- 1 Deu ser una qüestió de «temperament»: de cromosomes, potser. Hi ha qui ha estat parit per a «polític», i hi ha qui no. Pense en la mena de «polítics» propis dels règims diguem-ne liberals o —si més no— parlamentaris. Ho veiem cada dia i, en particular, quan l'ocasió d'un debat a les corts o quan les exigències d'una campanya electoral els obliga a enfrontaments una mica durs. De paraula, és clar, 5 bescanvien les acusacions més violentes, sarcasmes que posen pell de gallina, insults. L'endemà, però, ja els trobeu en una foto de periòdic reunits afablement, com si no hagués passat res —com si no s'haguessen dit res, els uns als altres—, i fan compromisos, dinen plegats, fins i tot s'abracen. Després hi tornen, naturalment, a l'atzagaiada. És el mecanisme del sistema, sens dubte. Ells ho troben normal, i és probable que això haja de ser «normal» perquè la cosa funcione. Ara: es tracta d'un tipus de conducta que només 10 pot explicar-se per una predisposició «innata». No és que facen comèdia; és que ells són així. I sort que ho són. L'alternativa fora la guerra civil.

- De tota manera, resulta comprensible que la multitud subalterna, el personal del carrer, acabe desconfiant. Desconfiant de tot i de tots. Les crítiques, de dreta o d'esquerra, al «parlamentarisme» són tan antigues 15 com el mateix parlamentarisme, i per moltes i contradictòries raons: la gent s'absté de votar, sovint, o vota de mala gana, per un imperatiu rutinari o de propaganda asfixiant, poc o molt com conten que els indis de les reduccions jesuítiques del Paraguai complien el deute conjugal a toc de campana, sense cap entusiasme. Damunt, l'oratoria conjuntural rarament convenç ningú. I menys que mai, avui. La televisió ha degollat els efectismes del «discurs» clàssic, entonat, grandiloqüent. ¿No havia afirmat algú, no recorde qui, que la 20 democràcia venia a ser com una «aristocràcia de tenors»? Ja no cal ser «tenor», o no cal ser-ho tant com abans. El micròfon ho fa innecessari.

- La fascinació prové del «mitjà». McLuhan ho apuntava. Siga com siga, ser un «polític» com Déu mana, en aquesta línia, implica una sensibilitat coriàcia i un pragmatisme elevat, que no tothom té. 25

Fragment de Joan Fuster: «La dificultat de ser polític». *Ser Joan Fuster*. Bromera, Alzira, 1991. p. 73-74

1. Comprensió del text

Contesta les 4 preguntes. La (d) et permet elegir entre dues opcions: (d1) o (d2). En total podràs obtenir-ne 3 punts repartits de la següent manera: a) 1 punt; b) 1 punt; c) 0,5 punts i d) 0,5 punts (Total 3 punts).

- a) Descriu el tema i les parts bàsiques del text. [1 punt]
- b) Resumeix el contingut del text amb una extensió aproximada de 6 línies. [1 punt]
- c) Identifica la tipologia textual del text i especifica'n, almenys, dos característiques presents en aquest text. [0,5 punts]
- d) Tria una de les possibilitats següents. [0,5 punts]
 - d1) Identifica el registre lingüístic (formal/informal) del text i especifica'n, almenys, dos dels trets més significatius presents en aquest text.
 - d2) Identifica els recursos expressius del text i destaca'n, almenys, dos figures o/i recursos fraseològics presents en aquest text.

2. Anàlisi lingüística del text

Respon a les 4 preguntes (total 3 punts). La pregunta (a) et permet elegir entre (a1) o (a2). La pregunta (a) val 0,5 punts; les preguntes (b) i (c), 0,75 punts cada una; i la pregunta (d), 1 punt.

- a) Respon a una de les dues preguntes següents sobre la pronunciació dels elements subratllats. [0,5 punts]
 - a1) Indica la pronunciació dels elements subratllats, extrets del text (cada encert suma 0,1; cada resposta errònia resta 0,1):
 - Règims (línia 2). Sorda o sonora?
 - Posen (l. 5). Oberta o tancada?
 - Multitud (l. 12). Sorda o sonora?
 - Dreta (l. 14). Oberta o tancada?
 - Entusiasme (l. 15). Sorda o sonora?
 - a2) Entre totes les parts subratllades, destria dues consonants sonores i tres vocals obertes (cada encert, val 0,1; cada resposta errònia resta 0,1)).

“la gent s'absté de votar, sovint, o vota de mala gana [...] poc o molt com conten que els indis [...] complien el dèbit conjugal a toc de campana” (línies 15-17).
- b) Indica el temps, el mode, la persona i el nombre, i la forma d'infinitiu de les següents formes verbals, extretes del text. [0,75 punts]
 - Diguem-ne (línia 2)
 - Fora (l. 11)
 - Complien (l. 17)
- c) Indica a quins elements del text fan referència els mots subratllats i quina funció sintàctica realitzen. [0,75 punts]
 - 1. ... les exigències d'una campanya electoral els obliga a enfrontaments una mica durs (línies 3-4).
 - 2. Després hi tornen, naturalment, a l'atzagaiada (l. 7-8).
 - 3. Ja no cal ser «tenor», o no cal ser-ho tant com abans. El micròfon ho fa innecessari (l. 20-21).

d) Digues el significat que adquireixen en el text aquestes paraules (o expressions) o posa'n un sinònim. [1 punt]

Atzagaiada (l. 8)
Innata (l. 10)
Oratòria (l. 21)
Coriàcia (l. 23)
Pragmatisme (l. 23)

3. Expressió i reflexió crítica

Contesta les tres preguntes següents. Les preguntes (a) i (b) valen 1 punt cada una i la (c) val 2 punts. En la pregunta (a) tens dos opcions, tria'n una (a1 o a2) (Total 4 punts).

a) Respon una de les dues qüestions amb 75 paraules [1 punt]

a1) Què va significar en l'obra de Vicent Andrés Estellés *Llibre de meravelles?*, com va influir entre els lectors, lectores, escriptors i escriptores de poesia de les dècades posteriors a la seua publicació?. Contextualitza socioculturalment la teua resposta.

a2) El teatre en català entre 1970 i 2020: característiques i estat de la qüestió pel que fa a autors i obres.

b) Llig aquest **fragment**:

I una nit, amb la Rita a un costat i l'Antoni a l'altre, amb les barnilles de les costelles que els foradaven la pell i amb tot el cos ple del dibuix de les venes blaves, vaig pensar que els mataria. No sabia com. A cops de ganivet no podia ser. Tapar-los els ulls i tirar-los daltabaix del balcó no podia ser... ¿Si només es trencaven una cama? Tenien més força que no pas jo, més força que no pas un gat sec. No podia ser. Em vaig adormir amb el cap que se'm partia i amb el peus com un glaç.

La plaça del Diamant, de Mercè Rodoreda

Amb 75 paraules respon aquestes qüestions: emmarca aquest fragment en la seqüència narrativa de la *La plaça del diamant*, ¿es pot dir que aquest fragment és paradigmàtic de la novel·la psicològica?, per què? i, finalment, exemplifica i explica els recursos literaris que usa l'escriptora en aquest fragment. [1 punt]

c) Amb 150 paraules i prenent com a referent el text de Joan Fuster amb què s'inicia la prova, on hi ha una reflexió sobre els polítics, elabora un text explicatiu i argumentatiu (també pots usar algun recurs narratiu) per a aprofundir o discrepar amb els arguments de l'assagista. Pots rebatre els que aporta Fuster, ampliar-los o aportar-ne de nous. [2 punts]